

NAŠE NÁVŠTĚVA V THF MUSSOORIE

„Při návštěvě THF jsme všichni velmi překvapení, kolik dětí se před námi objevuje. Je zrovna čas oběda a děti přicházejí a přicházejí. Ředitel komplexu nás velmi přátelsky vítá a ptá se: „Co pro vás můžeme udělat?“ Odpovídáme: „No, my jsme sem přijeli proto, abychom vám pomohli. Jsme moc rádi, že jsme vaši vesničku našli a nemůžeme ani věřit tomu, kolik dětí jsme zatím potkali.“ Ředitel se usmívá a volá pana Kelsanga Namgyala, který je zodpovědný za financování projektu podpory tibetských dětí v exilu v této SOS vesničce. Do pozdního odpoledne s ním procházíme všechna důležitá místa. Všichni máme stejný pocit, je dobře, že jsme tady, protože tyto děti opravdu potřebují pomoc. Je jich tu celkem téměř 2500.

Stojíme ve třídách, kde děti díky svým učitelům uchovávají tibetskou tradici i přesto, že jsou tu sami bez rodiny. Systém výuky a výchovy je velmi propracovaný. Je tu Montessori školka pro nejmenší, základní vzdělání v tibetštině do 12té třídy s důrazem na anglický jazyk. Podle nadání se žáci mohou učit tradiční či moderní malbě, šití tibetských oděvů, výrobě rituálních masek nebo se věnovat sportu...

Ptáme se Namgyala, odkud berou uniformy pro všechny děti, kdo vyzdobil všechny budovy, kdo vaří, kdo uklízí třídy, kdo pere dětem oblečení a máme spoustu dalších otázek. Vysvětluje nám, že je důležité dětem dát nejen vzdělání, ale připravit je také na normální běžný život. Dozvídáme se, že uniformy si děti šijí v šicích dílnách samy, stejně tak výzdoba všech budov je jejich prací. Děti se podílejí na úklidu i vaření a mají mnoho dalších povinností. Zhruba 40 dětí bydlí společně s jedním párem pěstounů v jednom domku. Všichni si pomáhají a učí se od sebe navzájem. Mnohokrát slyšíme větu: „Bez vzájemné pomoci a pochopení by náš projekt vůbec nebyl možný.“

Členové občanského sdružení M.O.S.T. v Indii, 2. července 2008